

Titel

DATUM	Paaswake, 16 april 2021
VOORGANGER	Josephine van Pampus
LEZINGEN	Genesis 1, Exodus 14/15
EVANGELIE	Lucas 24;1-12

OVERWEGING

Afgelopen week stofte ik mijn boekenkast weer eens uit. En hoe dat dan gaat, dan sla je boeken open, schudt ze uit, bladert erin en leest weer zo'n eerste bladzijde. Zo stond ik op een trappetje met in mijn handen "De schaduw van de wind" van Carlos Ruiz Zafón.

En zo las ik het eerste stukje weer: een jongetje van 4 jaar dat zijn moeder kwijtraakt. Jarenlang blijft hij 's nachts in zijn bed tegen zijn moeder vertellen wat hij die dag allemaal heeft beleefd en gedaan. Totdat hij op een nacht, inmiddels een jaar of 10, helemaal in paniek de trap afrent naar zijn vader.

"Ik kan me haar gezicht niet meer herinneren. Ik kan me mamma's gezicht niet meer herinneren."

De vader troost de jongen. "Wees maar niet bang, ik zal me haar herinneren voor twee".

En dan zegt hij tegen zijn zoon: kom, kleed je aan, ik wil je wat laten zien.

Nu? Vraagt de jongen? Midden in de nacht? Om vijf uur 's ochtends?

En dan zegt de vader een zin die deze Paasweek al dagen door mijn hoofd spookt:

"Sommige dingen kun je slechts in het donker zien".

"Sommige dingen kun je slechts in het donker zien".

Licht heb je nodig, maar licht kan je verblinden. Recht in het licht kijken maakt dat je helemaal niets meer ziet. Om licht te zien, moet je weten wat donker is. Sterker nog: licht bestaat alleen bij de gratie van het donker. Zoals de hemel bestaat bij de gratie van de aarde.

Zonder het donker heb je geen weet van het licht.

Zonder rouw heb je geen weet van de vreugde. Zonder angst heb je geen weet van de hoop.

Pas dóór het donker heen wordt het licht. Je moet eerst de duisternis in met haar angsten en beproevingen, voordat je werkelijk bevrijd kan worden. Het Scheppingsverhaal begint in de wereld die chaos is, en donker. Dat is er eerst; en daarna pas het licht. En elke

scheppingsdag wordt afgesloten met de woorden: het werd avond en morgen, de eerste, tweede, derde enzovoort dag.

Zo zijn we begonnen, ook deze nacht. Waken in het donker, waken bij het graf. Wachten op het licht. En eigenlijk als we het goed zouden doen, dan had u vanavond helemaal geen kaarsje in uw handen moeten krijgen. Wacht maar af. Wacht maar op het ochtendgloren. Wacht maar; met die ene angst in het hart: kunnen we het in het donker uithouden met elkaar? En met onszelf?

Kunnen we het aan om het duister echt door te gaan? Alles wat doods en bedreigend is? Dwars er doorheen.

Kunnen we het aan, om met dat andere verhaal te spreken; kunnen we aan om net als Mozes dwars door het water te trekken?

Want dat is het parallel verhaal van vandaag. Het water waar Mozes met heel zijn volk voor stond, is symbool voor het doodse en bedreigende. Het water, de zee, is de chaos van het begin. En daar kan je niet in leven. Als Mozes met zijn staf op het water slaat, dan slaat hij tegen de chaos aan. Net als Jezus eeuwen later deed: hij zegt tegen het water: water, jij zal me niet naar beneden trekken. Jij, doods, chaotisch water: je krijgt me niet klein. Met de staf van het geloof vast in mijn hand kan ik jou weerstaan. Met God voor mij uit, als een vuurzuil in de nacht, als een wolk overdag. Ik kán het aan, ik kan er doorheen. Ik moet er doorheen – om het leven en het Licht te bereiken.

Trek je de zee door – dan zul je God vinden; aan je zijde.

En zo deed Jezus dat ook: lopen over het water. Niet een aardig wandelingetje over een meertje naar een bootje toe; nee, het is een intens geloofsverhaal. Hij liet zich niet meetrekken door de chaos, door de dood. Tot in het diepst van zijn hart vertrouwend op de Eeuwige, wist hij als geen ander dat hij het doodse – en ja – zelfs de dood kon weerstaan. Maar ook deze mens, lief kind van God, moest daar dwars doorheen.

De dood weerstaan, schepping, nieuw leven, dat kost je wat.

Dat vraagt omvorming in het donker. Dat vraagt vertrouwen dat er iets nieuws kan beginnen dwars tegen alle wanhoop in. Je moet weten van het donker. Weten waar je vandaan komt. Maar je mag ook weet hebben van het licht. Weten waar je toekomst ligt, je hoop, je houvast.

Voor sommigen van ons lijkt het donker wel nooit te willen wijken. Kan je dan nog vertrouwen dat het ooit anders zal gaan worden? Kan je nog geloven dat je ooit nog licht zal zien? Kan je geloven op nieuw leven? Op zon? Op Pasen?

Wil je het nog? Kán je het nog?

”Sommige dingen kun je slechts in het donker zien...”

Zo hebben de leerlingen destijds ook gedacht bij het graf. Licht? Het zal nooit meer komen. Alles lijkt hen uit handen geslagen. Geen toekomst meer te zien, enkel duisternis en dood. Ze komen er in het donker aan. Misschien wel om een uurtje of vijf in de morgen. De paniek in hun stem: de angst: straks, over enkele jaren, kunnen ze zich misschien zijn gezicht niet meer herinneren.

De intense vrees: we raken hem kwijt. Lijfelijk is het al gebeurd. Hoe zal het straks verder gaan? Vader: is het dan voor niets geweest? Zijn leven? Alles wat Hij heeft gedaan? Is Hij dan werkelijk vergeten? Door U? En straks door ons?

Daar in het donker, worden die vragen gesteld. Totdat misschien wel de Vader zegt: "Stil maar, wees gerust. Sommige dingen kun je beter zien in het donker". Kijk maar; want dan weet je weer waarvoor je wilt gaan. Dan weet je ook wat het Licht kan zijn in jouw leven.

Wat werkelijk tot leven kan leiden.

Stil maar, wacht maar. Alles wordt nieuw. Kijk maar, en zie: het begint al te gloren. Niets is zomaar verloren. Je hebt alles in je handen. Hij leeft! Echt, zie het maar. Anders dan voorheen.

Totaal anders. Want Jezus is opgestaan. In jou. In mij. Hij leeft – jij leeft.

En dat is het Licht dat gloren mag in deze donkere nacht: de hoop, het leven, dat hetgeen Jezus heeft voorgedaan mag leven in ons. Jezus leeft – door en in ons. En als we dat durven geloven; dwars tegen het duister in: dan is het graf leeg, omdat Jezus Geest niet en nooit gevangen te houden is.

Ik wens u zo een zalig Pasen toe.

Amen